

El camió de bombers sorollós

En Ferran tenia dos anys i li encantaven dues coses: fer rodar cotxes per tot el passadís i cridar “BRUUUM!” tan fort com podia. Però entre tots els cotxes, n’hi havia un que li agradava més que cap altre: el camió de bombers.

Un matí de dissabte, mentre jugava al parc, en Ferran va sentir
uiiiuuuu-uuiiiuuuu!

—Bombes! Bombes! —va dir ell, tot emocionat (volia dir “bombers”, però li sortia així).

Un camió de bombers de veritat va aparèixer a la cantonada, molt vermell, molt gran i brillant. S’aturava allà perquè els bombers havien vingut a revisar una branca trencada d’un arbre.

En Ferran s’hi va acostar a passets petits, amb els ulls oberts com dues rodanxes de galeta. Un bomber el va veure i li va dir:

—Hola, valent! Vols pujar al camió?

En Ferran va fer un sí amb el cap tan ràpid que gairebé li va caure la gorra. El bomber el va agafar en braços i el va seure a la cabina.

—Aquí és on toquem la sirena —va explicar el bomber.

—SIRENAAAAA! —va dir en Ferran, emocionadíssim.

El bomber li va deixar prémer un botó especial i el camió va fer:
“UUUUUU!!”

En Ferran va riure tant que gairebé s’enrodilla.

Després el van ajudar a agafar la mànega (sense aigua, és clar).

—Així apaguem el foc —va dir el bomber.

—Foc no! Puuuuf! —va fer en Ferran bufant, convençut que ell sol l’apagava.

Quan va ser hora de marxar, el bomber li va donar un casc petit de cartó i li va dir:

—Ets un bomber de veritat, Ferran!

En Ferran va caminar pel parc tot orgullós, amb el casc tort i la mànega imaginària.

—BRUUUM! UUUUUU! Soc bombeeeerrr! —cridava mentre corria.

I des d’aquell dia, cada vegada que veia un camió vermell, en Ferran mirava al seu pare i li deia:

—Puc pujar? Jo bomber!

I el pare reia, perquè sabia que, al fons del seu cor de nen, en Ferran sempre tindria un camió vermell aparcats en un racó especial.